

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstroeoper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukk. R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 378.

A. HANS.

Hoogmoed Gebroken

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

HOOGMOED GEBROKEN

I.

Rosy, het twaalfjarig dochttertje van mijnheer en mevrouw Sparker, te Tinburn, in Engeland, was wat laat opgestaan. De meid hielp haar kleden. Dat hoorde zoo op het kasteel, waar Rosy met haar broer en zusters bij haar rijke ouders woonde.

Eigenlijk was mijnheer Sparker de meester van het dorp; hij bezat er verscheidene hoeven, huizen en veel land.

Rosy had lang geslapen, want het gezin en genoodigden hadden gisteravond heel laat kerstfeest gevierd.

— Ge hebt prachtige geschenken gekregen, zei Jenny, de meid.

— Ja, hé! Straks zal ik er mee spelen.

— En wat was de kerstboom schoon!

— Van avond zullen de kaarsjes weer branden. Kerstmis is toch een plezierige tijd!

— Dat geloof ik!

— O, is dat papa? zei Rosy, en ze ging naar het raam, dat op den tuin uitzag.

Ze hoorde van daar de luide stem, van haar vader.

Mijnheer Sparker stond in een der lanen tegenover een reeds ouden man. Deze was Sam, de hovenier, die al zoo veel jaren op het kasteel diende.

— Die rommel moest al weg zijn! bromde mijnheer Sparker zoo hard, dat zijn dochttertje het kon verstaan. Ik wil niet, dat ge tegen spreekt, vervolgde hij. Gij hebt te lang in uw bed gelegen. Wat moeten mijn gasten van dien slordigen boel denken... Als ge te oud wordt voor uw werk, trek er dan van door!

Een jongeling stond op eenigen afstand en trad nu vlug nader.

— Het is een schande, zooals gij vader toespreekt, die hier al werkte, toen gij nog een kind waart, zei hij, ook luid, want hij was zeer verontwaardigd.

— Wat doet gij hier? riep de heer Sparker uit

— Ik ben met Kerstmis over gekomen, om mijn ouders te bezoeken...

— En omdat gij te Londen klerk zijt, meent gij mij brutaal toe te mogen spreken!

— Gij zijt brutaal tegen een ouden man, die altijd stipt zijn werk doet. «Trek er van

door!» Is dat waardig tegenover vader die nu in den Winter zelfs 's nachts opstaat, om op de warmte in de broeikasen te letten.

— Kerel, maak dat ge uit mijn park weg komt! snauwde mijnheer Sparker.

— Ja, maar vader gaat mee... Ik zal niet wachten tot gij hem onbarmhartig aan de deur zet, omdat hij oud is. God zij dank, ik kan mijn ouders voor armoede bewaren! hernam de jonge man.

— Als ge nu niet verdwijnt, laat ik u weg ranselen! schreeuwde de kasteelheer.

— Kom vader! sprak de zoon van Sam.

Maar de hovenier kon zóó niet vertrekken. Hij zei iets, wat Rosy niet verstond.

— Als gij blijven wilt, kan uw zoon mij vergiffenis vragen voor zijn onbeschoftheid!

— Ik, u vergiffenis vragen!

— Ja, en dadelijk!

— Dat nooit! Ik heb mijn ouden vader verdedigd tegen uw onrechtvaardigheid!

— Beiden weg dan! beva! Sparker. Sam, ik zal uw loon laten brengen! Neen, ik luister niet meer! Ge zijt ontslagen! Mij de wet laten stellen door den verwaanden zoon van een knecht!

Sam en zijn zoon gingen heen. Rosy zag dat de grijsaard droevig het hoofd schudde.

De blijde glans was van haar lief gelaat verdwenen.

— O, Sam is nu weggezonden door papa, zei het kind treurig.

— O, hij zal wel blijven! beweerde Jenny, die wist hoe driftig de heer Sparker was.

Rosy hield veel van den hovenier, die altijd vriendelijk was en haar hielp bij het verzorgen van haar bloemen. En ze kon zich niet voorstellen, dat hij niet meer elken dag in het park zou zijn.

Rosy wist wel, dat haar strenge vader niet bemind werd op het dorp. Dat speet haar erg, maar ze wilde daar niet over denken, want ze voelde eerbied voor hem.

Ze was nu klaar en ging naar beneden. Jenny ruimde de kamer op. Dora, een oudere dienstbode, kwam bij haar en vroeg:

— Hebt ge dat gehoord, daar in den tuin?

— Van Sam en zijn zoon Edmond...

— Edmond had gelijk... 't Is een schande, zooals mijnheer tegen den braven hovenier uitviel... Omdat het groen van het feest nog op een hoop lag!... Sam kan toch niet alles gelijk doen. Hij staat er alleen voor, nu de hulptuinman met verlof naar huis is. Sam moest eerst de ovens in de broeikassen verzorgen... Maar mijnheer is weer met zijn verkeerd been uit bed gestapt, en dan bromt hij er maar op los, rechtvaardig of niet! Sam verwijten, dat hij te lang geslapen heeft! Hij weet zoo goed als wij, dat

de oude man gisteravond om twaalf uur dat groen uit de feestzaal weg haalde; dat hij van nacht om drie uur nog eens naar de kassen ging uit ongerustheid, dat het vuur verminderd kon zijn en er planten zouden bevrozen! Hoe lang heeft Sam geslapen?

— Och ja, we kennen mijnheer... Als mevrouw zoo goed niet was, bleef ik hier niet, beweerde Jenny.

— En ik blijf, omdat mijn vader een boerderijtje van mijnheer in pacht heeft! Anders zou ik al lang te Colchester wonen en meer verdienen...

Albert, een der knechten, sloop als een kat de kamer binnen en de meiden verschrokken, toen hij plots zei:

— Ha! Jenny en Dora staan kwaad te spreken van mijnheer! Als hij dat weet...

— O, wilt gij het misschien gaan verklijken? vroeg Dora. Vertel er dan tegelijk bij, dat gij gisteren wel een dozijn appelcienen en een pak chocolade en nog wel andere dingen, hier uit huis, naar uw zuster gesleurd hebt, vervolgde ze. Ge wist het niet, dat ik u bespiedde, toen ge uw buit haastig in een mand stak en er hulst boven op legde.

— Ge liegt! beweerde Albert.

— Gij moet weten, wat ge doet, oneerlijkheid straft op den duur toch zich zelf...

— Oneerlijkheid! Er was toch zooveel van al dat goed.

— En moogt ge het daarom stelen?

— Dat is geen stelen... Ge kunt gerust wat weg nemen... Mijn zuster lust ook wat lekkers...

— En dat is de vent, die tegen arme menschen opspeelt, als ze hout uit het bosch halen!

— Daar zijn dagen voor gesteld. Ik moet doen, wat mijnheer mij beveelt.

— Ge vleit mijnheer... en ge bedriegt hem!

— En nu zijt ge zeker blij, dat de oude Sam verjaagt is? vroeg Jenny.

— O, hij heeft net wat hij verdient! Altijd stond hij te bluffen op zijn zoon Edmond, percie's of die een groote heer is geworden te Londen... En door dien zoon is hij nu zijn plaats kwijt.

— En vindt gij dat rechtvaardig? vroeg Dora.

— Och, hij is oud genoeg om op te hoepelen! Dat hij plaats maakt voor jongeren... Hij heeft genoeg kunnen verdienen, want hij heeft dat boerderijtje.

— En nu zoudt gij er willen op komen, hé! hernam Dora.

— Wel ja! Mijnheer is **tevreden over mij**...

— Omdat ge hem fleemt in zijn gezicht, en

hij niet weet, hoe ge hem bedriegt achter zijn rug.

— Ge durft veel zeggen!

— Niets dan de waarheid! verzekerde Dora. Ge hebt over Weller ook gelogen, en hier rond gestrooid, dat hij mijnheer wilde vermoorden.

— En gaf Weller mijnheer geen klap mischien?

— Ja... Hij had een haas gevangen en mijnheer zei, dat hij een proces zou krijgen. Weller werd kwaad en gaf mijnheer een slag. Dat mocht hij niet doen. Maar hij kreeg van u en Paul heel wat meer slagen. En dan moest hij nog een maand in de gevangenis, omdat gij en Paul fel overdreven hebt. En waarom? Om mijnheer te vleien...

— Wij moeten mijnheer te vriend houden... Maar, hoor eens, ik verklik niet, wat ge gezegd hebt.

— Toen gij hier aan de deur stond te luisteren! spotte Dora. Ge zijt bang voor die appelen en de chocolade.

— Praat daar toch niet van...

De knecht verliet de kamer.

— Dat die feeks het ook zien moest! bromde hij. Maar ze zal wel zwijgen. Mijnheer Sparker mag nu geen kwaad van me hooren, want natuurlijk zal ik hem vragen op de hoeve van Sam te gaan wonen. Dan kan ik meer verdienen. En

ik heb zooveel verstand van hovenieren als Sam zelf en nog meer, want hij is een ouderwetsche suffer. Ik zou den hulphovenier ook meer doen werken... Ja, ik wil op die hoeve... en ik wreef in mijn handen van plezier, toen mijnheer Sam weg joeg. Als hij nu maar bij zijn besluit blijft!

Zoo waren de gedachten van Albert, den knecht, en ze stemden niet overeen met Kerstmis.

— Albert is toch een valschaard, zei Jenny.

— O, dat weet ik al lang!

— Ons afluisteren...

— En hij zou het verklikken aan mijnheer, als ik het niet wist van zijn diefstal. Ja, mijnheer wordt meer bedrogen dan hij vermoedt! Maar ik moet voort doen aan mijn werk. Het is een drukke dag met al die vreemde mensen...

— Dat geloof ik!

— — — — —
Rosy, het dochttertje, was intusschen beneden en zag haar vader binnen komen. Ze wenschte hem goeden morgen.

— Ga nu maar gauw ontbijten, en daarna kunt ge met uw geschenken spelen, zei mijnheer Sparker wat haastig.

— Ja, papa... Maar ik wilde u wat vragen...

— Vlug dan!

— 't Is over Sam... O, laat hem blijven!

— Hoe weet gij, dat ik Sam weggestuurd heb?

— Ik was boven...

— O, en ge hebt mij afgeluisterd? Dat wil ik niet... en kinderen moeten zich niet met de zaken van groote menschen bemoeien! Zwijg over Sam... die een zeer brutalen jongen heeft.

Mijnheer Sparker ging naar zijn kantoor.

In de eetkamer was mevrouw Sparker met eenige heeren en dames, die op het kasteel de Kerstdagen doorbrachten. Rosy werd begroet en gekust, Men noemde haar een langslaapstertje...

— Kom maar naast me zitten, zei haar moeder, die een vriendelijke dame was, maar dikwijls door ziekte op haar kamer moest blijven.

Toen men zoo niet meer op haar lette, fluisterde Rosy haar moeder toe:

— Papa heeft Sam weggestuurd.

— Sam weggestuurd? Wat bedoelt ge? vroeg mevrouw verwonderd.

— Sam mag geen hovenier bij ons meer zijn.

En vlug vertelde Rosy, wat ze van op haar kamer gehoord en gezien had.

— Kom, kom, 't zal zoo erg niet zijn meende mevrouw Sparker.

Na het ontbijt begaf ze zich bij haar man.

— Wat is er met Sam gebeurd? vroeg ze.

Rosy vertelde me daar een vreemde geschiedenis. Hebt gij den ouden man weg gestuurd?

— O, luistert gij naar kinderen, die over hun vader babbelen!

— Leg dat zoo niet uit... Rosy had verdriet. Ge weet dat ze zeer gevoelig is...

— En ik ben een onrechtvaardig mensch, hé! stoof mijnheer Sparker op. Ja, dat zeggen ze in 't dorp ook, omdat ik de pachters geen baas laat spelen over mij en ruwe stroopers belet mijn wild te vangen. Maar 't kan me niet schelen, hoe ze over mij oordeelen. 't Is goed, als de menschen hun heer vreezen.

— Ik ben het daarover niet met u eens, maar wat is er nu met Sam gebeurd?

— Och, trek u de dienstzaken niet aan... Ik heb er zelf al last genoeg mee...

— Sam werkt zoo veel voor mij als voor u!

— Voortaan niet meer! Ja, ik heb hem weggejaagd... Ik kom buiten... daar ligt nog de hoop takken uit de feestzaal, percies of er vlak bij het huis een mestput moet zijn. Ik wijs hem op dien slordigen boel. Hij had nog geen tijd gehad, ze weg te ruimen, beweerde hij. Ik antwoordde, dat hij dan vroeger kon opstaan... Opeens schiet zijn zoon naar voren... de slungel, die te hoogmoedig was om voor ons te werken en naar Londen wilde.

— Edmond...

— Zijn naam kan me geen zier schelen. De kerel snauwt me toe, dat ik zijn vader zoo niet mag toe spreken! Hij staat daar met een brutalen snuit of hij me bijten wil... En hij zou zijn vader wel mee nemen naar Londen. Hij heeft ons niet meer noodig! En nog een hoop komplimenten meer! Toen heb ik natuurlijk gezegd, dat Sam kon vertrekken. Ik zal hem voor zijn! Ik word al die oproerigheid van het volk moe. Een maand geleden durfde die ellendige Weller me in 't gezicht slaan, omdat ik hem verbood hazen te stelen. Het heeft hem duur gekost. Hij kan een maand lang in de gevangenis over zijn daad nadenken... Hij is weer thuis, hoorde ik. En nu begint het spel bij den hovenier. Maar ik zal mijn gezag op houden!

— Maar alles is met een onrechtvaardigheid van uw kant begonnen, sprak mevrouw kalm. Sam heeft ons gister avond bij het feest geholpen tot na twaalf uur. 's Nachts gaat hij naar de broeikassen zien. 's Morgens verzorgt hij de ovens... Hij heeft ook al versche bloemen in de eetzaal gebracht. Kon hij dan die takken al wegruimen? Ze zouden daar niet lang gelegen hebben.

— Ze moesten weg geweest zijn, voor onze gasten op waren. Ze zouden wel meenen, dat er hier wanorde is...

— Och, kom! Is dat nu ernstig? Ge zijt slecht

geluimd opgestaan en ge hebt Sam onrechtvaardig berispt. Edmond hoorde dat... hij is zijn zoon... hij komt voor zijn vader op...

— O, ja... verdedig gij dan maar die opstandelingen!

— Ge weet heel goed, dat ik u steun, als ge rechtvaardig optreedt...

— En wat hebt ge gezanikt over dien Weller toen hij in de gevangenis zat.

— Ik vond zijn straf te zwaar en ik had medelijden met zijn vrouw en kinderen... Natuurlijk misdeed de man, toen hij u sloeg. Onze knechten hebben hem dan ook klappen gegeven...

— Het spreekt van zelf. De razende kerel zou me wel vermoord hebben.

— Neen, neen... Zoo hebt gij het bij den rechter voorgesteld en dat was overdreven... Maar we spreken nu over Sam, vervolgde mevrouw. De man is bij de zeventig jaar. Meer dan vijftig jaar werkt hij op het kasteel. En nu zoudt gij hem aan de deur zetten! Dat is onbarmhartig en onrechtvaardig. De Kersttijd spreekt ons van liefde. Laat Sam bij u komen...

— Mij vernederen voor hem! Hij kan blijven, als zijn zoon mij vergiffenis vraagt.

— Daar is geen reden voor. Die jongen heeft zijn ouden vader verdedigd...

— Welnu, dan kan hij hem meenemen naar

Londen en hem daar laten rentenieren! En nu is het genoeg!

Nijdig stond mijnheer Sparker op en liep het kantoor uit.

Mevrouw zuchtte... O, ze wist het wel, dat haar man trotsch was en de eenvoudige lieden minachtte. Hij wilde over hen heerschen. En hij was dikwijls onrechtvaardig. Zij had al zooveel moeite gedaan, om hem te veranderen en dat lukte maar niet.

— Sam zal niet weggestuurd worden! besloot ze.

Een tijdje bleef ze in gedachten zitten.

II.

De heer Green, toezichter der kasteelgoederen, kwam door het park. Mijnheer Sparker zag hem en ging naar hem toe.

Hij groette norsch, en de rentmeester bemerkte dadelijk, dat zijn meester slecht gezind was.

— Green, Fred Weller is weer thuis, heb ik gehoord! sprak Sparker.

— Ja, mijnheer... Hij is een dag vroeger uit de gevangenis ontslagen.

— En gij hebt hem geld gebracht... Ik weet het van Albert, mijn knecht.

— Ik had medelijden met zijn vrouw en kin-

deren. Die hadden het zeer arm. In een maand waren er geen verdiensten geweest... En het was nu Kerstmis, waarop we in het bijzonder barmhartig moeten zijn...

— Hoor eens, ik heb uw lessen niet noodig. Gij, de rentmeester van het kasteel, brengt daar geld... Nu moet de kerel zeker wel denken, dat ik hem onrechtvaardig gestraft heb.

— Eerst weigerde Weller iets van mij aan te nemen...

— O, en ge hebt hem moeten smeeuwen toch zoo goed te zijn uw geld op te rapen! spotte de heer Sparker.

— De man was verbitterd...

— Omdat hij een maand in 't droog zat...

— Maar nadien vond ik hem geheel veranderd. Hij had berouw over zijn geweld jegens u... hij was stil...

— Te minder vertrouw ik hem! Zulke kerels veranderen niet. Hij is een strooper en een geweldenaar. Ge zult goed op Weller letten. Hij mag nooit meer op het kasteelgoed komen of ge doet hem dadelijk een proces aan. Ik verbied ook aan zijn kinderen hout te rapen in mijn bosschen. Ik wil al die opstandigheden bedwingen. Het volk is er om gehoorzaam en gewillig te werken. Nu iets anders. Ik heb Sam weggestuurd.

— Sam weggestuurd! riep de heer Green verbaasd uit.

— Ja... Sam, de hovenier!

Sparker vertelde op zijn manier, wat er gebeurd was.

— Nu kunt ge naar Sam toegaan, en hem zeggen, dat hij kan blijven, als zijn zoon me vergiffenis vraagt voor zijn brutaliteit. Weigert de kerel dat, dan moet Sam op 1 Februari het huis verlaten hebben. Ja, ik zal ze hier manieren leeren!

Nijdig keerde de heer Sparker zijn rentmeester den rug toe en wandelde heen, naar zijn gasten, aan wie hij toch een vriendelijk gezicht moest toonen.

— En het is Kersttijd! zei de heer Green zuchtend. 't Is het feest van vrede en goede wil. Sam wegsturen... 't Is een onrechtvaardigheid. Maar ik moet naar hem toe.

De rentmeester begaf zich naar een kleine hoeve, dicht bij het kasteelpark. In de buurt lag een poel, die nu bevroren was. Jongens hadden de sneeuw weggeveegd en vermaakten zich op het ijs.

De rentmeester zag medelijdend naar een der knapen. Het was James, de zoon van den landarbeider Weller, die in de gevangenis had gezeten voor die twist met mijnheer Sparker.

Men had het toen James wel eens verweten, dat zijn vader veroordeeld was, al toonden veel menschen ook medelijden met het gezin.

— En nu zou ik James hier moeten wegjagen, v'ant hij is op het kasteelgoed, dacht mijnheer Green. Dat kan ik toch niet doen. Dien armen jongen straffen, omdat zijn vader te geweldig is geweest. En zijn vader heeft berouw... Neen, ik laat hem hier spelen.

De rentmeester liet James dus ongemoeid en begaf zich naar de hoeve. Binnen zaten Sam en zijn vrouw treurig bij elkaar. Hun zoon Edmond wilde hen bemoedigen.

Mijnheer Green trad in huis, en groette allen vriendelijk.

— Gij weet zeker al wat er gebeurd is? vroeg Sam.

De rentmeester knikte en deed toen zijn boodschap.

— Ik aan Sparker vergiffenis vragen! riep Edmond uit. Omdat ik mijn braven vader verdigde tegen onrecht! Vader uitschelden voor een luiaard, hem bedreigen met ontslag, omdat er daar een hoop takken lag.

— Gisteravond tot half een geholpen bij het feest, zei Sam. Vannacht uit mijn bed geweest om naar de broeikassen te gaan zien. Te half acht bracht ik al versche bloemen voor de eetzaal. En ik sta zonder hulp. Jim is met verlof...

Mijnheer was erg onrechtvaardig... en neen, ik wil niet, dat mijn zoon vergiffenis vraagt, omdat hij voor zijn ouden vader opkwam.

— Edmond handelde goed! beweerde de moeder.

— Liever gaan we dan met hem mee naar Londen, hernam Sam. Maar het spijt me verschrikkelijk, dat ik op zulk een manier een plaats moet verlaten, waar ik, vijftig jaar trouw gediend heb.

— 't Is een schande! sprak zijn echtgenoot verontwaardigd.

— Mijnheer Sparker moest vader vergiffenis komen vragen! zei Edmond. Dat is zijn plicht. Maar och, er is hier al zooveel onrecht gebeurd.

— Wel, menschen, ik heb mijn boodschap gedaan, maar ik geef Edmond volkomen gelijk! sprak de rentmeester. Het is een onrecht van mijnheer. Nu, mevrouw is er ook nog. Zoo kan de zaak niet eindigen!

— Edmond komt geen vergiffenis vragen! verklaarde Sam. Ik ben een nederig dienaar, maar recht is recht. En ik val mijn jongen niet af...

— Dat begrijp ik, Sam. Nog eens, mevrouw is er ook nog... O, mijnheer zou in zooveel moeten veranderen! erkende de rentmeester.

— Gij tracht dikwijls onrecht goed te maken, dat weet ik, sprak Sam.

— Maar het lukt me, helaas! niet altijd... Mijnheer minacht de werklieden en dat is geheel verkeerd...

— En zoo iets doen op Kerstmis! kloeg de vrouw. Is dat naar den geest van het Kindeke in de kribbe?

— Neen, in 't geheel niet...

De rentmeester bemoedigde de oude lieden en vertrok.

Weer keek hij naar James Weller. Hij riep den jongen bij zich. James had een vriendelijk gezicht en een paar trouwe oogen.

— Is vader aan het werk? vroeg de heer Green.

— Ja, mijnheer. Hij dorscht bij pachter Tilkin...

— O, dat is goed! En hebt ge prettig Kerstfeest gevierd?

— O, ja, mijnheer... We zijn zoo blij, dat vader weer thuis is!

— Dat geloof ik!... Nu, speel maar vroolijk!...

De rentmeester ging heen.

— Neen... ik kan dien jongen niet verjagen, zei hij bij zich zelf. Dat kind is toch geheel onschuldig en Weller is geheel veranderd. Hij heeft een goede les gehad.

Maar de rentmeester wist niet, waardoor Weller zooveel zachter gestemd was geworden.

Weller had Sparker geslagen bij een twist over een haas. Mijnheer Sparker kon dat niet verdragen. Hij kloeg Weller bij het gerecht aan. Maar hij en de knechten, die Weller bedwongen hadden, maakten de zaak veel erger. Weller moest een maand in de gevangenis.

In zijn cel zat hij te wrokken. Hij dacht aan zijn vrouw en drie jonge kinderen, die armoede zouden lijden. En hij legde daarvan niet de schuld op zijn eigen geweld, maar op mijnheer Sparker.

Toen hij uit de gevangenis kwam, voelde hij haat voor den kasteelheer. Dit werd nog erger, als hij merkte, dat sommigen hem schuwden en vooral toen hij hoorde, dat Sparker zijn kinderen uit het bosch verjaagd had, terwijl hij anderen hout liet rapen.

Op een avond stond hij vol wraakzucht bij het kasteel, waar men feest zou vieren, al was het nog niet het groote kerstfeest. De ramen waren verlicht en daar binnen was overvloed.

En Weller wilde een duivelsch plan uitvoeren. Hij zou brand stichten in het kasteel.

Wel aarzelde hij nog; ook betere gedachten worstelden in hem. Maar de nijd zou het wellicht gewonnen hebben.

Plots hoorde hij een lied. Er stonden kerstzangers voor de woning naast het kasteel. Een heldere stem klonk boven de andere uit. Het was die van zijn eigen kind, van zijn James. De knaap zong van Hemelsche liefde, van het kindje in den stal. Dat greep den vader aan. Weller ontwaakte als uit een roes, en hij schrok voor hetgeen hij wilde doen.

Hij vluchtte heen en wat verder, in de eenzaamheid en duisternis, smolt zijn haat in tranen van berouw weg.

Toen was Weller veranderd; hij voelde, dat zijn eigen hart boos en schuldig was. Hij bekende alles aan zijn vrouw en verzekerde, dat hij beter worden zou (1).

Neen, dat Weller op die wijze veranderd was, wist de rentmeester niet. Toch verheugde hij er zich over, dat de man zich nu kalm en rustig toonde.

— En mijnheer moest ook vergevingsgezind zijn, dacht hij.

De heer Green keerde naar het kasteel terug. Aan het park ontmoette hij Wilred, het veertienjarig zoontje van den heer Sparker.

— Kijk eens, welke schoone schaatsen ik

(1) Men leze dit in Nr 377: « *Het avontuur van de Kerstzangers* ».

gisteren bij den kerstboom gekregen heb, zei de jongen.

— Ja, die zien er flink uit. En gaat ge ze nu probeeren?

— Ja, op den poel bij Sam's hoeve.

— Maar voorzichtig zijn!

— Het ijs is toch sterk...

— Jawel, maar ge zoudt leelijk kunnen vallen...

— O, ik kan al schaatsen rijden, verzekerde Wilfred.

— Nu, veel plezier!

De knaap rende weg.

— De kinderen aarden gelukkig meer naar hun moeder dan naar hun vader, dacht de rentmeester.

Hij had nu op het kantoor enkele zaken af te handelen. Hij kon voor den middag klaar zijn, want het was nu tweede kerstdag.

Mijnheer Sparker kwam bij hem.

— Zijt gij al bij Sam geweest? vroeg hij.

— Ik kom er juist van daan.

— En?

— Edmond wil geen vergiffenis vragen... En Sam beweert ook, dat hij niet mag...

— Goed, heel goed! Dan kan hij tegen 1 Februari ophoepele! Hij mag zijn hoogmoed te Londen toonen!

— Maar mijnheer, ik denk, dat gij het geval

niet goed onderzocht hebt, hernam de rent-meester.

— Green, moei er u niet mee. Ik weet, wat ik doe. Gij zijt veel te zacht met het volk. Wel, ik zal te strenger zijn! Ik wil hier niet toegesnauwd worden door den zoon van mijn hovenier! En als Sam dat zoo in zijn zoon bewondert, wel de weg naar Londen staat voor hem open.

— Sam heeft van nacht weinig geslapen, mijnheer. En vijftig jaar diende hij hier, eerst uw vader, dan u... en altijd even eerlijk en trouw...

— Green, ik herhaal, dat gij er u verder niet mee moet bemoeien. Ik verdraag veel van u, omdat ge een bekwaam man zijt, maar ik zal zelf mijn gezag handhaven.

Mijnheer Sparker begon over iets anders. Hij bleef niet lang. Hij moest weer naar zijn gasten.

III.

Het gezelschap zat vroolijk bijeen in een der groote zalen van het kasteel. Mijnheer Sparker praatte met zijn gasten over de jacht. Rosy zat in een hoek, bij haar geschenken, maar speelde niet. Telkens staarde ze droevig voor zich uit. Ze dacht aan Sam...

Eensklaps stormde Dora, de meid, binnen. Ze schreide...

— O, mijnheer, mevrouw... daar komt een jongen zeggen, dat Wilfred in den poel door het ijs gezakt en verdronken is! kreet ze.

Allen sprongen verschrikt op.

— Mijn kind! gilde mevrouw.

— Houd mijn vrouw hier! sprak de heer Sparker, die doodsbleek zag. O, mijn Wilfred, mijn lieve jongen! riep hij in een snik.

Hij snelde heen; andere heeren volgden. De vader rende wanhopig door het park.

— Wilfred verdronken... mijn arme, beste jongen! schreide hij.

Hij naderde den poel. Daar stonden nog eenige kinderen.

— Waar is Wilfred door het ijs gezakt? vroeg mijnheer Sparker wild.

— Daar in 't midden, maar James Weller heeft er hem uitgehaald en hij is nu bij Sam, antwoordde een knaap.

— Is Wilfred dood?

— Neen... mijnheer!

— Niet dood! Goddank... er is nog hoop...

Mijnheer Sparker stormde het huis van den hovenier binnen.

— Waar is Wilfred? vroeg hij onstuimig.

— In de achterkamer, antwoordde de vrouw

van Sam. Mijn man en Edmond hebben hem ontkleed... en wrijven hem nu met warme doeken. Ik maak kruiken heet water gereed... James Weller ligt naast hem...

Sparker liep naar de achterkamer. Op een groot bed lagen twee knapen, beiden nu in droog goed, en in dekens. Sam en zijn zoon verpleegden hen.

— Wilfred! snikte de vader weer.

— O, mijnheer, hij komt al bij, zei Sam. En James ook...

De vader kuste zijn jongen.

— Ze kwamen ons zeggen dat Wilfred verdronken was, zei hij.

De andere heeren stonden daar ook.

— Gaat mijn vrouw gerust stellen, vroeg Sparker.

En Sam deed het verhaal:

— De kinderen speelden op den poel, zei hij. Het ijs was sterk, al dagen lang. Maar er moet gisteravond iemand een gat in 't midden gekapt hebben, waarschijnlijk om visch te stelen. Die man had toch ook moeten bedenken, dat er hier dagelijks kinderen spelen. Het gat is vannacht wel dicht gevoren, en zoo zagen ze het gevaar niet. De jonge heer Wilfred, is juist bij die plaats gevallen, nog eer hij zijn schaatsen aan had,

want die zijn op het ijs gevonden. Peter Jarvins zegt, dat Wilfred er voorover ingestuikt is. De anderen riepen verschrikt om hulp. Een paar liepen van angst weg en een van hen moet dat akelig nieuws op het kasteel gebracht hebben. Maar James Weller behield zijn tegenwoordigheid van geest. Die liep naar de opening toe. Het ijs brokkelde af en James viel ook in 't water. Maar hij greep Wilfred, hield hem met een hand vast, en klemde zich met de andere aan het sterkere ijs. Mijn zoon Edmond had het geroep gehoord en was al buiten. Ik volgde en samen hebben we de jongens uit het water gehaald en in huis gebracht. We deden ze natuurlijk droog goed aan en wreven ze met dosken warm.

— En nu ben ik hier met warme kruiken, zei de hoveniersvrouw. We zullen die aan hun voeten leggen...

Mevrouw Sparker was niet in huis kunnen blijven. Ze trad binnen, gevolgd door Rosy.

— O, Wilfred leeft nog! riep ze weenend uit. De knaap opende de oogen.

— Mama, zei hij, en hij glimlachte naar haar.

— Mijn kind... God zij dank... ge zijt gered.

— O, ja... ik ben door het ijs gezakt... James Weller hielp me...

James was ook bij bewustzijn.

De kasteelvrouw kuste niet alleen haar zoon-

tje, maar ook den redder, het kind van den stroo-
per.

Mijnheer Sparker had reeds om den dokter ge-
zonden.

Moeder hoorde nu ook het verhaal. Ze dankte
vurig Sam, zijn vrouw en Edmond.

De rentmeester kwam eveneens zien. En hij
ontroerde, toen hij Wilfred en James naast el-
kaar zag liggen in het groote bed, den kasteel-
jonker en den zoon van den man, dien hij be-
waken moest.

— Green, dat had hier vreeselijk kunnen af-
loopen, zei mijnheer Sparker.

De rentmeester wenkte zijn meester ter-
zijde.

— Weller en zijn kinderen mochten van u
niet meer op het kasteelgoed komen, zei hij. Ik
zag vanmorgen James bij den poel spelen. Ik kon
den onschuldigen knaap niet weggagen. . . God zij
geloofd, dat ik hem hier liet. .

— Ja, anders zou Wilfred geheel onder het
ijs geschoten en verdronken zijn. Die moedige
James hield hem vast, tot Sam en zijn zoon
kwamen. . .

Rosy nam haar vaders hand.

— Papa, fluisterde ze, nu mag Sam toch blij-
ven, hé? fluisterde ze.

— Ja, kind. . .

Eigenlijk was de rijke heer thans verlegen en
beschaamd in de eenvoudige woning van zijn
hovenier.

De dokter kwam en onderzocht de knapen.

— Ik denk, dat alles in orde is, dank aan de
goede zorgen, die ze dadelijk kregen, zei hij.
Maar laat ze vandaag nog hier, warm onder de
dekens. . . Dat is 't beste in geval zich een ver-
koudheid openbaart.

— Wel ja, de kinderen liggen hier rustig,
sprak de vrouw van den hovenier.

Mijnheer Sparker stapte met den geneesheer
mee naar buiten. De dokter stelde hem nogmaals
gerust. Toen wandelde de kasteelheer wat heen
en weer. 'O, wat was hij wanhopig geweest,
toen die akelige tijding hem zoo diep in 't hart
trof! Wilfred verdronken, zijn zoon, dien hij
zielslief had. Maar hij leefde nog. Hij was gered
door den zoon van een man, dien hij haatte en
door Sam en Edmond, welke hij zoo onrecht-
vaardig behandeld had. Die menschen kenden
geen wraakzucht, zooals hij, de machtige heer
Sparker! Ze gaven hem een les zonder woorden,
maar door daden. Zelfs de kleine Rosy had het
onrecht gevoeld.

— En ik niet! zei de heer Sparker bij zich zelf.
Ik wilde geen schuld bekennen. . . Ik minacht
eenvoudige lieden. . . En zoo'n knaap waagt

zijn leven voor mijn kind... Sam en Edmond dachten niet aan hun wrok...

Het duurde nog wat, maar de hoogmoed brak bij mijnheer Sparker.

Hij keerde in huis terug en reikte Sam de hand.

— Oude vriend, vergeef me, mijn onrechtvaardigheid van dezen morgen, zei hij.

— O, mijnheer, daar spreken we niet meer over...

— Edmond, gij hebt u als een ware zoon betoond, toen gij uw ouden vader verdedigde. Ik erken het... O, ik moet veel veranderen, maar met Gods hulp zal dat gebeuren!

Ja, de hoogmoed moest wel gebroken zijn, dat mijnheer Sparker nu zoo sprak, maar hij was ook als door doodsangst gesleurd geworden.

— 't Zou vader veel verdriet gedaan hebben, het kasteel te verlaten, sprak Edmond. Och, mijnheer, toen uw zoontje in gevaar verkeerde, hebben wij niet aan de twist gedacht...

— Neen! Daarvoor is uw gemoed te edel. En ik zag alleen edeldom in het bezit van geld en goed. O, voortaan zal ik de menschen met een ander oog beschouwen.

Tegen den middag kwamen ook Weller en zijn vrouw. Ze waren zoo blij hun James veilig terug te zien.

— Flinke jongen, zei vader met een snik. Ik ben fier op u...

— Ja, Weller, hij is een flinke jongen, een held, stemde Sparker toe. Laat ons nu vrienden zijn... Ik heb jegens u misdaan...

— En ik tegen u, mijnheer! Ik mocht niet stroopen en het was gemeen van mij u te slaan.

— Ik overdreef uw schuld... maar ik wil veel goed maken.

Het was een heerlijke verzoening in den Kersttijd.

IV.

Albert, de valsche knecht, was nijdig, toen hij hoorde dat Sam op de hoeve zou blijven. Maar de knecht verborg zijn gevoelens. Hij liep schuw rond.

De veldwachter onderzocht, wie de opening in het ijs gemaakt en visch gestolen had... Er waren lieden buiten het dorp, die visch kochten van Albert, den knecht van het kasteel. En deze moest bekennen, dat hij 's avonds, van het feest weggeslopen was om de bijt in het ijs te hakken en er zijn net te spannen voer de visschen, die om lucht kwamen happen.

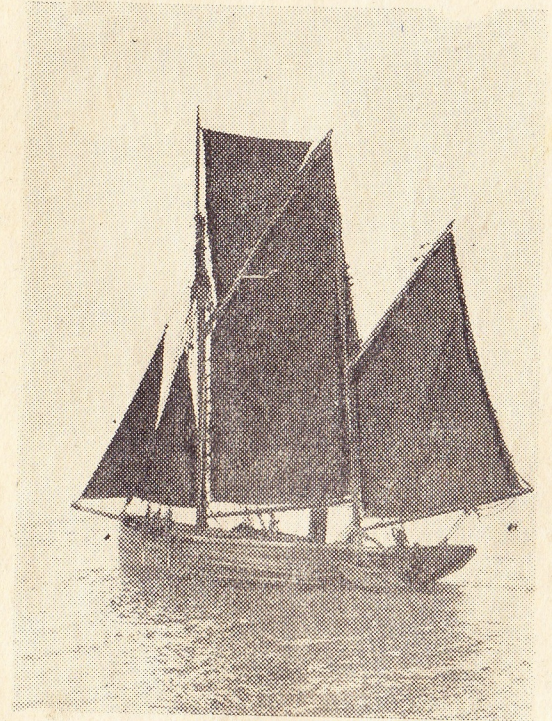
— Over die visch praat ik nu niet, maar hoe kondt gij kinderen zoo in gevaar brengen, zei mijnheer Sparker tot hem. Ge wist, dat ze daar spelen...

Ander bedrog door hem gepleegd kwam aan het licht, en de valsche kerel vond het maar best te verdwijnen. Niet Sam, doch hij verhuisde naar Londen.

Den volgenden dag konden Wilfred en James naar hun ouderlijk huis terug keeren. Ze werden in het rijtuig gehaald.

Op oudejaarsavond gaf mijnheer Sparker een groot feest voor zijn pachters en hun gezin. De familie Weller werd ook genoodigd en goed bedacht met geld en kleeren.

Mijnheer Sparker zorgde voor de toekomst van James. Deze wilde gaarne naar zee. Hij bezocht een visscherijschool en later kreeg hij een eigen sloep... Hij verdiende goed zijn brood...

De sloep van James.

Als zijn schip langs de nabije kust voer, spraken de menschen in de duinen nog dikwijls over den kasteelheer, die van een strengen meester als een vader voor zijn volk werd.

E I N D E.